

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

קנקן חדש מלא ישן
הפצת מעיינות החסידות

שד"ב | גליון פ"ב | פרשת נשא • חג השבועות תשפ"ב

נראה אור | אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפחתם (ו, כב) **הבדוקים מנשאים נשמת ישראל**

יש לתת טעם ולשבח למה לפעמים כתיב לבית אבותם ולמשפחותם, קודם לבית אבותם ולפעמים כתיב לבית אבותם ולמשפחותם, ע"פ הפסוק שאו את ראש בני ישראל לגלגלותם ולמשפחותם, כי הצדיק הוא מעלה את העולם כולו והוא נושא אותם ע"י דבקו וקדושתו, וע"י זה הוא מקרב אותם לעבודת הבורא ית"ש, וזה נקרא נשיאות ראש, לכן זוה השם שהנשיאות ראש הוא יתנהג לפי הגלגלים, כי הצדיק היודע גלגולי הנשמות יכול לידע איזה איש יש לו נשמה קדושה, או מאיזה עולם נשמתו נלקחה, ומשה ואהרן היו במדרגה זו וידעו לגלגל הגשמות, לכן זוה אותם השי"ת ב"ה 'שאו את ראש בני ישראל לגלגלותם' פירוש לפי גלגול הנשמות כן תעלו אותם למעלה, אך פשוטי בני אדם אשר נשמתם אינה כ"כ במדרגה גדולה, גם הם צריכים עליה ונשיאות ראש, ולמה יגרעו, ובמה הם יכולים להנשא כיון שהם למטה, לזה צריך הצדיק לקשר אותם באבות הקדושים הכלולים מכללות ישראל, ואז יתעלו למעלה על ידם, וזהו לפעמים כתיב לבית אבותם קודם למשפחותם, על שצריכים לקשר אותם באבות תחילה כדי להעלות אותם בתוך שאר משפחות ישראל, ובאותן שהם צדיקים שנשמתם הוא מעולם העליון הוא להיפך, שמעלין אותם כסדר מתתא לעילא, מתחילה למשפחותם ואחר כך לבית אבותם, לקשר אותם עם מדרגות האבות ג"כ, ודו"ק. (נועם אלימלך)

ודבר ה' אל משה לאמר דבר אל אחזר ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם (ו, כג) **במה שאדם מודד מודדן לו**

הוכלל הוא כך, הדגה הבעל שם טוב היה מוכיח תמיד את העולם בזה הפסוק (תהלים קכא, ה) ה' צלך, דהיינו כמו שהצל עושה מה שאדם עושה כך הבורא ברוך הוא כביכול עושה מה שאדם עושה. ולכן צריך האדם לעשות מצות וליתן צדקה ולרחם על העניים כדי שיעשה הבורא ברוך הוא גם כן עמו טובות. והנה המדה הזאת נקרא כה, כי פירוש המלה של כה הוא כך, פירוש כמו שהוא עושה גם כן הבורא ברוך הוא עושה. וזה ידוע שהבורא ברוך הוא רוצה להטיב לעמו ישראל, כי יותר ממה שהעול רוצה לניקו פרה רוצה להניק. וצריך האדם שכעומד להתפלל לפני הבורא ברוך הוא כל תפילת י"ח או שאר דברי תחנונים צריך להתפלל רק שיהיה להבורא ברוך הוא תענוג מהו כמו שאמרנו במשנה (אבות ב, ט) אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכן נוצרת, פירוש שיהיה המעשה של אדם רק כדי שיהיה להבורא תענוג מזה. וזה ידוע כשאדם מתפלל בשבילו או נקרא מקבל וכשאדם רוצה לקבל דבר אוזן הגב יד לארץ והתוך יד למעלה. אבל כשאדם מתפלל רק שיהיה לבורא ברוך הוא תענוג מזה אזי נקרא משפיע שהוא משפיע כביכול בהבורא ברוך הוא והמשפיע אוזן גב יד למעלה ותוך היד למטה. והנה ברכת הכהנים הוא בנשיאות כפים, דהיינו שאוחזים י"ח כיהים כנגד פניהם כמו מי שירצה להשפיע. וזה פירוש הפסוק כה תברכו את בני ישראל, דהיינו שיהיה את ישראל כדי י"ח כיהים להבורא ברוך הוא תענוג מזה ותהיו אתם משפיעים כביכול בהבורא ברוך הוא ואח"כ הבורא ברוך הוא שפיע לכם כל טובות וברכות על ישראל כמו שאמרנו שזה

המדה נקרא כ"ה כמו שישיראל עושים כביכול הבו"ה ג"כ עושה ומשפיע לעמו ישראל טובות וברכות חיים ושלוש אמן. (קדושת לוי)

... **יברך ה' וישמרך** (ו, כד) **הברכה הטובה ביותר היא השלום**

טעם הענין שנאמרה ברכת הכהנים בלשון יחיד, יברך ה' וישמרך יאר ה' פניו אליך וגו' וכן כל הברכות מוסבות בלשון יחיד. לפי שהברכה העיקרית אשר עם בני ישראל וזקוקים לה ביותר הוא ברכת האחדות כמו שהיה בעת קבלת התורה במעמד הר סיני שנאמר (שמות יט, ט) ויחן שם ישראל, ודרשו חז"ל 'כאיש אחד בלב אחד'. כי בשעה שיש אחדות בכללות ישראל תיכף נשפע השפע ושוה הברכה מיד. ובהו יובן שפיר למה נאמרו הברכות בלשון יחיד, שמורה על מעלת האחדות אשר בני ישראל כלולים יחדיו ונחשבים כאיש אחד בלב אחד וע"ז שורה הברכה. ונמצא זה גופא הוא הברכה שהיו בני ישראל באחדות כי אין לך ברכה גדולה מזו. (הרה"ק רבי שלמה לייב מלענטשטען זיע"א)

... **ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום** (ו, כה) **החפץ להתקרב להשי"ת, מטייען בידו להגיע לתכלית העבודה**

במדרש, ישא ה' פניו וכתוב אשר לא ישא פנים כאן כשעושין רצונו של מקום כו'. וקשה כשעושין רצונו למה נצרך נשיאת פנים. אך ודאי אין להקב"ה לישא פני איש כי אין צריך לכבד שום בריה כי הוא מלך הכבוד. רק מי שיש בו נקודה פנימית הוא מכיר ונושא פניו ממש דלא כתיב ישא פנים רק ישא פניו כו'. והוא שנושא פנים לישראל שהכרת פניהם הוא חיות אלקי ממעל כמ"ש כל רואיהם יכירום כו'. ולכן מעט הנקודה זו נותנת כח להאדם שיוכל לגמור. כי בלי סיוע עליון אי אפשר לתקן מעשיו כמו שאמרנו ז"ל לולי הקב"ה עוזרו כו'. רק פתחו כחודש של מחס כו'. וכשעושין רצונו יתברך. ה' יתברך נושא פנים ומכיר רצון פנימי של העושה רצונו שיוכל לגמור עבודתו בסיוע ועזר עליון כו'. והוא הברכה שמברכין ישא פניו שיהי' נחשב לפניו המעט כמו שכתוב ויהי' נועם ה' כו' ופי' בזהוה הק' אף דאינו יכול לכוין כראוי ה' יתברך מצורף מחשבה טובה וכו'. (שפת אמת, תרל"ד)

... **השלום מתקיים כשמל אחד שפל בעיני עצמו**

במשנה (עוקצין ג, יב) אמר רבי יהושע בן לוי לא מצא הקב"ה כל מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר (תהלים סט, יא) ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. הנה עיקר השלום בא על ידי ההשפלה, על ידי שכל אחד נשפל בעיני עצמו ואינו מחשיב את עצמו כלל, על ידי זה יוכל להיות שלום, כי אינו ראוה שום חסרונות על חבירו, אדרבה רואה שפלות עצמו, ולכן עיקר כלי בית קיבול הוא ההשפלה. למשל כמו הכלי כל מה שיש בו השפלה ועומק יותר, יוכל לקבל יותר. כן השלום שהוא ההשפלה הוא כלי המחזיק ברכה, וכל מה שהאדם נשפל יותר יוכל לקבל ולהחזיק ברכה יותר. (הרה"ק רבי יחזקאל מאקאווי זיע"א)

... **ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם** (ו, כו) **ישראל מתפאר בשמו של הקב"ה**

למשל אנו רואין בכו"ד באיזה איש חשוב ומפורסם נקראת אשתו על שמו אשת פלוני, והיא מכובדת גם כן בכבודו. ועל אחת כמה וכמה שאנחנו נכבדים ויקרים ומבוכים מכל מלאכי מעלה מומתת שהבורא ברוך הוא שמונו קראת בשמן, ואנחנו שישיראל עמו ככלה המקודשת בסוד וארשתין ל לעולם (הושע ב, א). וז"ש הקב"ה ושמו את שמי על בני ישראל, דהיינו שתקרא אותם בשמי, כי הם עמי וידידתי. וממילא ואני אברכם, בכל הברכות ויסיכמו פמליא של מעלה כי כבוד ישראל הוא כבודי כמשל הנ"ל. (עבודת ישראל)

אור חדש | אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מוויזשניץ בית שמש שליט"א

דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל בה' ואשמה הנפש ההוא. והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו וחמישתו יוסף עליו ונתן לאשר אשם לו. ואם אין לאיש גואל להשיב האשם אליו האשם המושב לה' לכהן (ו, ת-ת) הנה מפסוק זה והתודו את חטאתם אשר עשו, נלמד מצות וידוי על כל חטא שעשו. כמן שכתב הרמב"ם ז"ל (הלכות תשובה א, א) כשיעשה תשובה וישוב מחטאו, חייב להתודות לפני הקל ברוך הוא, שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו, זה וידוי דברים. וידוי זה מצות עשה. כיצד מתודין, ואמר אגא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך, והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה. עכ"ל.

והנה אף כאשר מקבל האדם על עצמו שאינו חוזר לדבר זה. עדיין צריך הוא לטכס עצה שלא יוכל היצר להתגבר עליו להבא. ומהו העצה נגד היצר הרע, זאת גילה הקב"ה בכבודו ובעצמו ואמר (קידושין ג, ב) בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין. עוד אמרו חז"ל אם פגע בך מגול זה משכחו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ. שבת המדרש דהיינו מקום תורה, הוא העצה נגד היצר הרע, שיוכל האדם להתגבר נגד היצר הרע ולעמוד בכל הנסיונות שהוא מעמיד בפניו. ואם ראשו של אדם ריק מתורה, זה הגרוע ביותר שיכול להיות, כי הבטלה מביאה לידי שיעמום (כתובות נט, ב), וכן אמרו חז"ל (שבת כב, א) עה"פ (בראשית לו, כד) והבור ריק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבם יש בו. ואיתא בספרים הק' לרומז בזה על פי מאמרם ז"ל (בבא קמא פב, א) אין מים אלא תורה, דאם מים אין בו, היינו שאין ראש האדם מלא בתורה, אזי נחשים ועקרבם יש בו, ולכן חייבים שיש בו כל המחשבות רעות. אבל כשהראש מלא בתורה, אז זה חיים שונים לגמרי במעלה גבוהה, ואז אפשר להתקרב לה' יתברך.

זהו ענין התשובה שמתחיל בירודי **והתודו את חטאתם אשר עשו** ואח"כ צריך הוא קבלה על להבא שלא יחטא עוד כני"ל, ולהו אמר החטא **והשיב את אשמו**, שיש לו להתבונן על שורש החטא מנין הוא בא, ויבין שהכל מתחיל בראשו, דהיינו שהראש היה ריק מתורה, וכשהראש הוא ריק מתורה נכנסים בו מאליהם כל השטויות והבלים. ולכן העצה בשבילו הוא **חמישתו יוסף עליו**, רומז על חמשה חומשי תורה, היינו שיוסיף בלימוד התורה, ועל ידי זה יאג נשמר שלא יגיע עוד לידי חטא.

ומדויק במשאה"כ **יוסף עליו**, לשון הוספה, והכוונה בזה כמו שכתב הרמב"ם ז"ל (אסורי ביאה כב, כא) גדולה מכל זאת אמרו, יפנה עצמו מחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה, שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה וכו'. ע"ש. דהיינו לא סתם ללמוד גרידא, אלא ירחיב דעתו בחכמה, שכמה שלמד יוסף עליו עוד, וזהו **חמישתו יוסף עליו**, להשקיע כל ראשו בלימוד התורה. **יעזור** ה' יתברך שנוכה כולנו להתחזק בדרך הסלולה לנו, ונזכה להשפעות חסדים ורחמים עלינו ועל כל ישראל, אמן. (סעודה שלישית שבין פרשת נשא תשי"ח, מאנסי יצ"ו) נערך ע"י הועד להוצאת ד"ת - וויזשניץ, בית שמש

צפרא ונתוודע לנו שהתורה נתונה לנו במתנה להצדיקים וחכמי תורה וזה הוא ביום הששי תיכף ולאחר אומרים אנו ביום הששי יום מתן תורתנו ודבר פלא הוא וד"ק.
(שיח שרפי קודש)

ע"י אהודת מנצח את היצר

ויחן שם ישראל נגד החר (שמות ט, א) כאשר ישראל הם בבחינת 'ויחן' לשון יחיד, שהם באחדות כאיש אחד בלב אחד, אזי 'נגד החר' יכולים לעמוד נגד היצר הרע שנמשל לחר.

(הרה"ק רבי משה מקאברין זיע"א)

ויחן שם ישראל נגד החר (שמות ט, א) כ"ק האדמו"ר הרה"ק **מוהרי"ל מווארק** דיבר בקדשו ויחן הוא מלשון חן, שכל אחד מישראל מצא חן בעיני חברו, עכ"ל"ק.

וזהו נגד החר פירוש זאת היא ההתנגדות ליצר הרע הנקרא החר, כמאמרם ז"ל (סוכה נב, א) צדיקים נדמה להם כחר, שכל כח היצר הרע הוא על ידי פירוד וקנאה שיש בישראל ח"ו, כמו שאמר שלמה המלך ע"ה (קהלת ד, ד) ראיתי כי הכל קנאת איש מרעהו. וכל חטא אדם הראשון היה על ידי קנאה שגרם הנחש ועירב טוב ברע. אבל כשישראל זכו שהיו כאיש אחד בלב אחד, וכל אחד מצא חן בעיני חברו זה היה נגד החר, היצר הרע הנקרא החר, והיצר הרע נתבטל מכל וכל כמו קודם חטא אדם הראשון ופסקה דזהמתן (שבת קמ"ג, א) ובשביל זה זכו לקבלת התורה אבל שאר כל המסעות היו במחלוקת, לכן לא זכו לשום דבר.

ובשביל כח אהבה וחיבה שהיה בישראל קודם מתן תורה, היו ישראל גדולים במדרגתן יותר ממשו רבינו ע"ה שנאמר וימשה עלה אל האלקים (שמות ט, א) שהיה טפל לגדלות ישראל שגם הוא עלה, ובאמת ישראל היו אז בסוד הכלה ומשה שושבינו. ולאחר קבלת התורה היה משה גדול יותר מישראל שנאמר (שם, לה, א) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, שהוא חיבר אותם ביחד.

(הרה"ק רבי דוב בעריש מביאלע זיע"א)

כשקבל ישראל התורה נתנו קיום לעולם

הכל מודים בעצרת דבעיני נמי לכם (פסחים סח, א) הנה, אלמלא קבלו ישראל את התורה היה העולם חוזר לתוהו ובהו, כמאמרם ז"ל (שבת פח, א) ועל ידי ישראל מתקיים העולם. וזהו: "הכל מודים בעצרת דבעיני נמי לכם" - כי בכך שקבלו את התורה קיימו את העולם.
(הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימינוב זיע"א)

הקב"ה חזר על כל האמוות כרי להשפיע טוב על ישראל
מציינו בחז"ל (עבודה זרה ב, א) שהקב"ה חזר על כל האמוות שיקבלו את התורה והם מיאנו בדבר. תמוה: וכי איכא ספיאק כלפי שמיא, והרי ידוע בכיבוד שלא ירצו לקבלה? אמנם כוונתו ית"ש היתה בכדי שלא יהיה קיטרוג על השפע שיספיע לישראל בניו אהוביו, שהרי ק"ו הוא אם לעובדי רצונו העכו"ם שמיאנו לקבל את התורה, לא את חסר כלום ונשפע להם כל מחסורם ועוד יותר, לא אתה כזה וכמה שישאל קדושים שקיבלו את התורה והקדימו נעשה לנשמע, בודאי שמויע להם כל טוב וראויים הם להשפיע להם חכמה עושר וכבוד.
(הרה"ק הרבי מלובלין זיע"א)

מאכלי חלב

בבחינת החרב מאי נעשים דומיא דמלאכים

יש ליתן טעם לשבח למה נאסר לנו בשר בחלב, והמלאכים כשהיו אצל אברהם אבינו ע"ה נתן להם זוקא בשר בחלב, וגם אנחנו בחג השבועות התירו לנו חז"ל לישא להמתין אחר הגבינה השעור כמו בשאר ימות השנה. ויש לומר, כי בשר רמז לגשמיות, ועל ידי שהצדיק אוכל הגשמיות ביחודים, הוא שואב השפעות מעולמות העליונים, ע"ז שאמרו חז"ל באשה דם נעצר ונעשה חלב (בכורות ו, א), כמו כן הצדיק באכילתו, אכילתו נעשה חלב, דהיינו השפעה נקרא ע"ש חלב ומחמת שאין בנו כח לעשות היחוד למטה, לכן ציוה השי"ת שלא לאכול בשר בחלב, כדי שלא לערב מהשייך למעלה עם מה שלמטה, ולא כן המלאכים שחב בידם לעשות היחוד אמתי גמולו למטה כמו למעלה, ולכן לא היו צריכים לשאוב זוקא מלמעלה, לכן אכלו בשר בחלב. וזה הטעם שהתירו לנו בחג השבועות לאכול אחר גבינה בלא המתנת שיעור, מחמת שאז הוא שעת מתן תורה הקדוש, ואנו מראים עצמינו שאנו דוגמת המלאכים בשעת מתן תורה על ידי התורה.
(נועם אלימלך)

שייחא ניכר שהוא לכבוד סיום מצות ספירת העומר
בשם הרב ז"ל, טעם לאכילת מאכלי חלב בשבועות דאיתא **ויעש שלמה משתה לכל עבדיו** מכאן שעושים סעודה לגמרה של מצוה, ובשבועות גומרים מצות ספירת העומר, ולכן עושין סעודה, ואם היו עושין סעודת בשר, איו היכר אם לשם זה אם לשם יום טוב, לכן עושין מחלב.
(אמרי פנחס)

סימן לשפלות
התורה אין אוהבת אלא שפלות, לכן בימים קדמונים היו לומדים על הארץ, ולכן אוכלים מאכלי חלב בשבועות שהוא קטנות.
(אמרי פנחס)

התורה והשירה

לכבוד זיכרון
הדורות
קדישא

ילקוט אמרים נעימים ונחמדים ממרן אור שבעת הימים רבי ישראל בעל שם טוב הק' זיע"א על ספר התהלים • מלוקט מפי ספרים וסופרים רבוה"ק זיע"א

בקרא עניי אלקי צדקי בצר הרחבת לי הנני שמעתי תפילתי (ה, ב)
שמעתי ממורי 'בצר הרחבת לי', כי על ידי שיש מצרין מתקרב יותר להשי"ת, וזהו 'הרחבת לי' שיועד שזהו חסר בשכינה, ומתפלל בעד השכינה אליו יתברך, ונעשה יחד קודשא בריך הוא על ידו, כי צדיקיא אנון שלוחי דמטרונתא: וכך: 'ודפח"ת'.
(בן פורת יוסף, נח)

האזות עניי שמעתי ה' תכין לבם תקשיב אזנך (י, ז)
שמעתי ממורי זללה"ה בפרוש הפסוק 'תכין לבם', שאם נודמן אזנך, ורצה לומר כי סימן זה מסור ביד האדם, שהם נודמן שיוכל להתפלל לפניו בלי שום מחשבה זרה על כל פנים, או בדחילו ורחימו כל אחד לפי מדרגתו, אז ידוע כי נתקבלה תפלה ההיא, וזהו שאמר 'תכין לבם תקשיב אזנך' כי בעת שמתפלל יוכל לידע שתקבל ותקשיב אזני ית"ש. 'ודפח"ת'.
(תולדות יעקב יוסף, נשא)

שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמרתי (טו, ט)
בשם מרן הבעל שם טוב על פסוק 'שויתי ה' לנגדי תמיד', 'שויתי' לשון השתוות, בין ה' בין שיתנהג עמי במדת הרחמים, ובין לנגדי ובין שמתנהג עמי במדת הדין ח"ו שהוא נגד רצוני, הכל שיהא אצלי 'תמיד' אני מקבל באהבה ובשמחה. וזהו 'הוד' ו'הדר' וגו' (תהלים כא, א), פרוש בין 'הוד' ביושר שהוא טוב, ו'הדר' פרוש בין 'הדר' של 'הוד', 'הוד' למפרע שהוא 'זוה' 'תשוה עליו'.
(דברי שלום, שופטים)

אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקין תמונתך (יז, טו)
שמעתי בשם הבעל שם טוב זללה"ה פרוש הפסוק 'אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקין' וגו'. היינו כשהאדם נותן פרוטה לעני אזי עושה יחוד. דהפרוטה הוא יי, וחמשה אצבעות הנותן היה ה', ופשיטת ידו של הנותן היה ו, ונתנתו לחמשה אצבעות של עני הרי ה' אחרונה יד העני, ועל ידי זה גורם המשכת רחמים כי כסדרן הוא רחמים גמורים.

וכל זה הוא כשהנותן מתחיל בנותן הצדקה טרם הפשטת יד העני, אז הוא הו"ה כסדרן וממשיך רחמים לעולם, ולא כן כשהעני מתחיל מתחלה בפשיטת ידו לבקש, אז אין השם כסדרן. וזהו 'אני בצדק', כשממני התחלה בהצדקה, אז 'אחזה פניך' דאני גורם יחוד ב'ד' אתוין כסדרן, והוא 'פניך' רחמים, 'אשבעה בהקין' רצה לומר כשהעני מקיץ אותי בפשיטת ידו לתן לו הצדקה, אז 'תמונתך' שאתה רואה רק התמונה של ד' אתוין, ולא בפנים.
(מכשר צדק, ראה)

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחסיים כך נגד בני אדם (לב, א)

שמעתי פרוש בשם הבעל שם טוב 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך', כי לפעמים מדברים דברי נבלה על הצדיק, ואמר **הבעל שם טוב** שזהו חסד ה' יתברך שרואה שהס"ם מתקנא הרבה בהצדיק ורצה להחטיאו, לזה עושה ה' יתברך שידברו בני אדם על הצדיק, וכשרואה הס"ם שהעולם מרגינים על הצדיק אינו מתקנא בו כל כך.

וזהו שאמר 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך' רוצה לומר שהצפנת והסרת הצדיקים שלך, שהעולם אינם יודעים שהם צדיקים גדולים ומרגינים עליהם וזהו 'רב טובך', שבה סרה קנאת הס"ם, 'ודפח"ת'.
(דודאים בשדה, נח)

אשרי אדם לא יחשוב לו ה' עון ואין ברוחו רמיה (לב, ב)
באר מרן הבעל שם טוב הקדוש שאתו בגני מרומים צוקלה"ה: 'אשרי לו לאדם' שאם רגע אחת 'לא יחשב' ה' היינו שייסי' דעתו חס ושלום מהדבקות בו יתברך, יחשב האדם 'לו לעצמו דבר זה עון', כדי לשוב על זה. 'ואין פרוש שצריך האדם להיות בעיני עצמו כאין, 'ברוחו של האדם צריך להיות תמיד דם י"ה' פרוש להסתכל תמיד בגדלות הבורא יתברך, 'ודפח"ת' שפתיים ישק.

אלוהות אור

פעם הגיע **הבעל שם טוב** הק' זיע"א לבית המדרש בעיירה אחת, ועמד על הפתח ולא רצה להיכנס, ואמר שבלתי יכול ליכנס בו כי הוא מלא מפה אל פה על כל גדותי תורה ותפילה עד בלי ימצא מקום ליכנס בו, ויתמחו כל העומדים שם על המראה הגדול, והלא אדרבה אין שבח גדול מה כשבתי תורה ותפילה מלאים בתורה ותפילה. ואז הסביר להם הענין, כי אין זה נחשב למעלה כשביית הכנסת או הבית המדרש מלא תורה ותפילה, שהיא מחמת שהדיבורים של העולם אינו יוצא מהלב בכונה שלימה ורוציה על כל אף יוכל להיות להם עליה לראות, ונתמלא הבית מפה אל פה בתורה ותפילה עד פה בלתי יוכל הנכנס ליכנס בו, מה שאין כן אילו לא מתמללים בכונת הלב בלמוד, היו הדיבורים הקדושים פרוחים לעולם כלום למטה, כמאמר חז"ל (תק"ו) "תק"ו" ה"כ, ב) כל אורייתא דלאו היא בדחילו ורחימו לא פרתח לעילא.

שירו לו שיר חדש היטיבו נח בתרועה (לב, א)
מצאתי בין כתבי יד קדשו יש שאר בשיר הרב הצדיק רבי **יחזקאל מאיוואנצק** זצ"ל בשם חותנו הרב הקדוש רבי **יעקלי מאפטא** זצוק"ל בשם **הבעל שם טוב** זצוק"ל על פסוק: 'היטיבו נח בתרועה', וזה לשונו, 'היטיבו נח' רצה לומר אם אתם רוצים שיהיו תפילתכם מקובל ומרוצה לפני הקדוש ברוך הוא, וזהו 'היטיבו נח' שהתפילה שנקרא 'נח' היטיבו נח' רצה לומר אם אתם רוצים להעצה לזה 'בתרועה' בלב נשבר כמו שכתוב (תהלים נא, ט) 'לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה'.
(עיר וקדיש)

דברך ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם (לב, א)
שמעתי בשם הבעל שם טוב מפני מה השכינה בגלות, כי 'בדבר ה' שמים נעשו', וצריך האדם לדבר כל הדבורים לשם שמים, כדי לעורר הדבור שנברא בו העולם, להשפיע מדבור של מעלה לעולמות, אבל עכשיו בעוונותינו הרבים כל דיבורינו לתאוות גופניות, ואפילו הדבור שבתפלה ושבתורה הוא במחשבות זרות ובפניות, והיו הדבור בגלות.
(כתבי קודש)

טעמו ודאו כי טוב ה' אשרי הברך יחסה בו (לד, ט)
שמעתי משם הישיש איש אלקי מורנו הרב רבי ישראל בעל שם טוב ממעזיבו על פסוק 'טעמו ודאו כי טוב ה', רצה לומר כשתטעמו תראו בשכלכם כי הטוב שבאוכל ומשקה מי הוא, רק יתברך שמו שממנו נלקח כל התענוגים, לכן אינו ראוי לך שתשאר בתענוג הגשמי, רק שתדבק על ידי התענוג הגשמי הזה בו יתברך.
(אהבת דודים)

מה מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ (לו, כג)
יש גוף של אדם ללעיל אשר נפלו כמה נשמות מחטא אדם הראשון, ובכל דור דור נופלים כמה וכמה נשמות אל עמקי הקליפות ומקבלו האדם בליעל. וצריך כל אחד מישראל להעלות הנשמות מן האדם בליעל, ולזה מוכרח אדם לילך אל מקום אשר הניצוצות שמה להעלותם.

וזהו שאמר **הבעל שם טוב** ז"ל 'מה' מצעדי דבר ודרכו יחפץ, והוא כפל 'מצעדי' ו'דרכו'. ואמר ז"ל כי 'מה' מצעדי גברו כוננו, כי מה שמוליך ה' את האדם לאיזו מקום על ידי מבוקש שיש לאדם לזה המקום, אבל 'ודרכו יחפץ', כי ה' רוצה לתקן האדם שם להעלות ניצוצות הקדושות שבמקום הזה, וזהו 'דרכו יחפץ', כי ה' חפץ 'דרכו ולא מבוקש שיש לאדם שם.
(מאור עינים, ויקהל)

הפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיהו (קב, א)
שמעתי ממורי פירוש הפסוק 'תפילה מעני לעני כי יעטוף', דהל"ל 'תפילה מעני ולפני ה' וגו'. והמשיל למלך אחד גדול רחמן שהכריז שכל מי שצריך לשאול דבר יא וישאל מהמלך שיתן לו, והנה יש שבא בשביל כך שף וזהו, יש עבד שררה, והנה איש אחד משכיל נמצא בבקש מהמלך שישמא חן בעיניו לדבר עמו המלך כל יום ג' פעמים, והוטב בעיניו על שהוא משכיל ונכור לו דבורי המלך עמו מזהב ומפז, וגזר אומר שכאשר ירצה זה האיש משכיל לילך אל חדרי המלך פנימה לדבר עמו, שילך דרך כל האוצרות בית המלך ויטול מה שירצה באין מוחה. והנה המלך בעצם נקרא עני שאין עמו דבר, רק הכל בידי ממונים שלו על אוצרי המלך, וזהו שאמר 'תפלה לעני', רצה לומר שזה ביקש והתפלל 'לעני', רצה לומר שידבר עם המלך שנקרא עני, ובאמת כי 'יעטוף', רצה לומר שנתעטף בשאלה זו כל חמדה ואוצרי המלך, ומפרש שאמר שהתפלל ואמר כי 'לפני ה' בעצמו 'ישפוך שיהו', שידבר עם המלך בעצמו ובו נתעטף הכל.
(תולדות יעקב יוסף, ואתחון)

הקם לעבדך אמרתך אשר ליראיך (קט, לח)
בשם הבעש"ט ז"ל, לימוד תוה"ק צריך להיות עם ירא"ש כדכתיב הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך.
(אמרי אמת, י"ד ר סימן)

פעם הגיע **הבעל שם טוב** הק' זיע"א לבית המדרש בעיירה אחת, ועמד על הפתח ולא רצה להיכנס, ואמר שבלתי יכול ליכנס בו כי הוא מלא מפה אל פה על כל גדותי תורה ותפילה עד בלי ימצא מקום ליכנס בו, ויתמחו כל העומדים שם על המראה הגדול, והלא אדרבה אין שבח גדול מה כשבתי תורה ותפילה מלאים בתורה ותפילה. ואז הסביר להם הענין, כי אין זה נחשב למעלה כשביית הכנסת או הבית המדרש מלא תורה ותפילה, שהיא מחמת שהדיבורים של העולם אינו יוצא מהלב בכונה שלימה ורוציה על כל אף יוכל להיות להם עליה לראות, ונתמלא הבית מפה אל פה בתורה ותפילה עד פה בלתי יוכל הנכנס ליכנס בו, מה שאין כן אילו לא מתמללים בכונת הלב בלמוד, היו הדיבורים הקדושים פרוחים לעולם כלום למטה, כמאמר חז"ל (תק"ו) "תק"ו" ה"כ, ב) כל אורייתא דלאו היא בדחילו ורחימו לא פרתח לעילא.

הרה"ק רבי משה מראזוואדוב זצ"ל י' סיון תרנ"ד

אם תשוב ישראל נאם ה' אלי תשוב שובה ישראל

עבודת התשובה במשנת מו"ק הבעש"ט הק' זצ"ל

הבעש"ט ש' טוב הק' זצ"ל האיר לעולם סז התשובה

ולנעמי מדוע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו
בועז ותאמר רות המואביה אל נעמי אלכה נא השדה ואלקטה
בשבלים אחר אשר אמצא חן בעיניו ותאמר לה לכי בתי (רות
ב א-ב) מגילה זו נכתבה ע"י אנשי כנסת הגדולה ובוודאי
רמזו בה דברים העומדים ברומם של עולם ולא הסיפור
מעשה בלבד. ויש לרמוז בפסוקים אלו דהנה בדורות שהיו
קודם הבעש"ט טוב ר' ישראל זצוק"ל אף שהיו עוסקים
בתורה ועבודה מכל מקום לא שמו לבם לתקן אחר פגמו
עד ימי זקנה ולא ידעו כחה של תשובה עד היכא מגיע. עד
הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' שטוב
לעשות תשובה בועז שהוא איש דהיינו בתי נערוותו שהאדם
צריך לתקן אף מה שפגם בגילגול הראשון ומכל שכן מה
שפגם מקטנותו ובימיהם התחילו להתעורר פרחים וציצים
בתשובה ע"י שהם היו דבוקים תמיד בתשובה הרמתה היו
ממשיכים את עולם התשובה על כל העולם והתעוררות
תשובה בימי נערוותו באדם על ידי שמדבק עצמו בצדיקי
הדור אך שני בחינת צדיקים יש, יש צדיק אשר הוא מתחזק
בצדקו תמיד והוא עצמת צדיק גמור אבל אינו דבוק
בתשובה שמכיר את עצמו שהוא צדיק, וזה אינו יכול
להמשיך ולהדריך נערי בני ישראל שיתקנו מעשיהם
יותר גבוה שאפילו על מעשי הטובים הוא ממשמש אותם
ותמיד הוא דבוק בתשובה שלא עשה אחת שום פניה אחרת
אם הם ברוך וצולל בלתי לה לבדו בלא שום פניה אחרת
וידבק עצמו בו ועל ידו יוכל לתקן מעשיו ולהגיע לתכלית
עבודתו. ועל כזה נאמר מקום שבעלי תשובה עומדים כי
כיון כי בכח זה הצדיק לקרב ולתקן נשמות ישראל לעבדות ה'
ע"י תשובה. וזאת נרמז בפסוקים אלו ולנעמי מדוע לא עשית
מדוע לא עשית ר"ל לעולם התשובה. יש צדיק שהוא דבוק
בתשובה שהוא אוהב נאמן לאישה ר"ל להקב"ה שהוא אצור
של עולם התשובה איש גבור חיל ר"ל שהוא מתגבר על יצרו
ממשפחת אלימלך ושמו ב"ו ע"ז פי ב"ו ע"ז שכל התורה
בקרבו כידוע שאין התורה מתקיים אלא במי שנעשה שכן
לעפר היינו שלבו נכנע בתשובה. ותאמר רות המואביה איך
נעמי פירוש רות רומז לוד כדאיאת במדרש ורתה היא
ממנה דוד שרה להקב"ה בשירות ותשבחות ורתה היא
למפרע ת"ר וכנסת ישראל ליונה מתלי לכן נערי בני ישראל
אחלק וזו ותאמר רות המואביה אל נעמי ר"ל שנערי
בני מתעוררים בתשובה וזו אל נעמי שרומז לתשובה כ"ל
אחלק וזו השדה היינו לחלק תפוחין קדישין ר"ל לזמר
להקב"ה בשירות ותשבחות ואלקטה בשבלים ר"ל אלקטה
הנצוצים שפולו על ידי שפגמתם וע"י מי אוכל לבוא לידי
תיקון אמה"כ אחר אשר אמצא חן בעיניו ר"ל אלך אחר צדיק
שהוא דבוק בתשובה תמיד שהוא מדוע אצדק על נעמי
אולי אמצא חן בעיניו ויתקן אותי ותאמר לה לכי בתי בודאי
צריך האדם לרדוף אחר צדיק כזה ולדבקה בו. (מאור ושמש)

כאשר נסע פעם לעיירת המרפא קרעניץ, פנה אל בנו הרה"ק
רבי יצחק מסטישין זצ"ל ואמר לו: הבט על ההרים הגבוהים
האלה, בכל יום מגרשים במטווח ברזל מלבנים נשמות רשעים
מגינהם לכאן... כשסיפר זאת בנו, הוסיף: מזה שזיבר בדרך על
ענינים אלו, ניתן להבין איזה טעם נשמע הרגיש בבסיסותיו לנופש.

אחד מחסידיו של רבינו בשם ר' אליהו ווינער, היה לו פונדק,
וכשבאו לשם נכדי הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זצ"ל היה
מוסר להם אש"ל בחינם, פעם בא לשם הרה"ק האמרי נועם
מדזיקוב זצ"ל, ושהה שם ב' ימים, כששמד לנסוע שאל לבעל
הפונדק כמה חייב לו בעד האכסניא, והשיב ר' אליהו שאינו חייב
לו כלום, כי כן דרכו לקבל במלונו נכדי ראפשיץ ללא תשלומין.
הרה"ק הרגיש הכרת הטוב רבה להאיש, כי התמסר לו בלב ונפש
במשך שהותו שם, ושאל לו, אם צריך לאיהו טובה או ישועה.
והשיב רבי אליהו, שזה כמה שנים מנישאו ועדיין לא נפקד בזרע.
של קיימא, הרה"ק קמעה, ואמר לו: תבא אליי לראש
השנה הבא, ובעזרת הש"ת אפעל אז למען להוושע בן זכר,
והרה"ק נפרד ממנו ונסע לדרכו.

ר' אליהו לא ידע מה לעשות, כי זה ט"ו שנה שהוא נוסע
לראזוואדוב לראש השנה, ואין לו חשק לבטל את החזקה. אבל
מאידך גיסא, הלא ראוי לעשות על פעולה להיות זוכה לנש"ק.
אחר שמה הרבה בדבר, בא לידי החלטה לשאול את רבו
בעצמו כדת מה לעשות. ונסע לרבינו וסיפר לו שאחיו - הרה"ק
מדזיקוב, הבטיח לו בן בתנאי שיבוא אליו על ראש השנה הבא,
ואינו יודע מה לעשות, כי רגיל לבוא להרבי על ר"ה. אמר לו רבינו:
איזה ספק יש כאן, ודאי תסע אליו, ושמו אכני שכבר תוושע.
כששמע את תשובת רבינו בבירור, גמר בדעתו לנסוע לדזיקוב.
כשנתקרב ר"ה, נתיישב בדעתו והתבונן: מה יהיה, הרה"ק
מדזיקוב יבטיח לי בן אוושע. אבל מתיירא אנכי שאז יכניס
יעה"ר בלבי קצת זלזול במור"מ מראזוואדוב. השטן יטען: הבט
ורא, הק' נוסע עיני רבות לראזוואדוב ולא נשעת ועתה
שנסעת פעם אחת לרבי אחר זכית לישועה... מחשבה זו נתקן
בי ועלולה לגרום חלילה לפגום אמונתו במור"מ, הרה"ק בדבר זמן
רב, עד שגמר בלבו: אם התקשרותי ברבי עומדת בסכנה
להתרופף ע"י לידת ר"ה אינני צריך לכן. ונסע על ר"ה לראזוואדוב.
כשגם בילי ר"ה לרבינו התברך בברכת לשנה טובה, שאלו
רבינו בתמהון: מה מעשיך כאן? והגיד לו החסיד כי מחשבותיו,
אשר הכריעו שיבוא לכאן. רבינו נתרגש עד מאד, כראותו האריך
שחסידי מוותר על הכל מרוב אמונה והתקשרות אליו. מיד הושיט
רבינו ידו ואמר: אני מבטיח לך שהשנה תוושע בך, וכן הוה.

כששב בתשובה ומאיר באור תורה מסתלק החושך

שמעתי מאמר זללה"ה כמו אדם שמביא נר למקום החושך
שהחושך הולך לגמרי ואינו ניכר כלל, כך כשחוזר בתשובה
אף שהיה מתחילה מקום חושך כשמאיר אור התורה אז
החושך הולך לגמרי. (דגל מחנה אפרים, ר"ה)

גם אם אין תשובתו שלימה ידומה השי"ת

אם יהיה נדח בקצה השמים (דברים לז, ב) בשם הבעל שם טוב
דחיי פרוש לא מביעיא אם יהיה תשובתו כולה לשם שמים
אז דאי הוא טוב, אלא אפילו אם הוא מחצה על מחצה ויש
בו בחינה וכוונה גם שלא לעש"ש, כגון שאומר לו מחשבתו
הלא אתה מיוחס ועשיר ובעל מידות טובות או שתקע גם
עיתים לתורה אז יהיה לך שם טוב בו, ויש בו קצת כוונה
לש"ש כגון לפרנס מי שלומד עמו, וז"ש 'אם יהיה נדחך' פי'
שגם בתשובתך תהיה נדח שלא בשלימות גמור, אלא 'בקצה
השמים' פי' בקצה אחד יהיה לשם שמים אפילו הכי 'משם'
יקבצך, כי 'מתוך אחד לשמה יבא לשמה'. (אור הגנוז לצדיקים)

כאשר בן ישראל מכער הטאים ע"י שו"ם אחרים בתשובה

שמעתי ממורי שכך שיש בידו למחות זכר כי כללות העולם
הם אחדות אחת קומה שלמה, זה ראש זה עין זה רגל,
וכאשר אדם חוטא אחד, יש בשלומי ישראל גם כן שמץ
מנהו, וכאשר יהיה מוחק ומוחה מה שבידו לשוב אליו, אז
בעל כרחו ישוב האדם ההוא ג"כ וכו'. (דפנות פסים, מצורף)

מקורות: בית צדיקים יעמוד, החכמה מאין, יפה שיחתו, מגן אבות, ש"ת צדיקים

אורו של רבינו הרה"ק רבי משה מראזוואדוב זצ"ל הפציע בה' אייר תקפ"ה לאביו הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זצ"ל, ולאמו הרבנית בת הנגיד רבי יחיאל איכל ראזנעפעל ז"ל.
בנהיגו לפרקו נלקח לחתן אצל הרה"ק בעל הייטב לב' מסיגעט זצ"ל, וזכה להסתופף כב' חודשים בצל זקינו הרה"ק בעל הישמח משה' זצ"ל אשר הרעיק עליו אהבה רבה, כמור"כ היה מסתופף בצל הרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זצ"ל.
בגיל צעיר, עוד בחיי אביו הק' החל נוהג ברבנות ראזוואדוב, והיו המונים משחרים לפתחו להתבסם מאמרותיו הק'.
ויאסף אל עמי ביום י' לחודש סיון שנת תרנ"ד, ומנ"כ בראזוואדוב.

בעת שהתגורר רבינו בצל חותנו הרה"ק בעל הייטב לב' זצ"ל צויה עליו חותנו שייטע לשבות בצל הרה"ק מצאנז זצ"ל, ואכן היה נוסע לשם לעתים תכופות על שב"ק, אך כעבור תקופה היה מצערו ומקיטו אחד מבני הבית בצאנז בכל פעם שהגיע, ומגודל עגמת הנפש פסק מלנסוע להסתופף בצל הרה"ק, אמנם כיון שעברו עיניו ועיניו הרגיש געגועים גדולים ורצון עז לשבות שוב בצל הרה"ק, ע"כ גמר ואמר להגיע בחשאי ובהצנע ובמלבושים פשוטים כדי שלא יבחינו בו, וממילא יפטר מעגמת נפש, אכן סמוך לכניסת השבת נכנס לעיר מבלי שאיש ידע על כך, בתפילה ליל שבת התיבא עצמו בקרן זווית כדי שלא יבחינו בו, וכן בעת עריכת שולחן הטהור של הרה"ק עמד בקצה השולחן והיה נחבא אל הכלים בין החסידים כדי שלא יבחינו בו, בשעה שזימר הרה"ק הזמירות קודם הקידוש היה דרוך להתעטף בטליתו על השטר"מל עד לעבר פניו, והנה בהגיעו לתיבות

♦ הוא היה אומר ♦

האשה נקנית בשלש דרכים, בכסף בשטר ובניאה
היינו בתשובה תפלה וצדקה, שבשלשתן מצינו לשון דרך' תשובה 'דרך תשובה הורית', תפלה והתפללו דרך ארצם, וצדקה 'בדרך צדקה תמצא': כסף היינו צדקה, שטר היינו תפלה, וביאה היא התשובה. ע"ד שאח"ז (עירובין טז א.)
היא ביאה וזו היא שיבה.

משיך שעה ארוכה. כשיצא משם רבינו היה תוסס בהתלהבות גדולה ונוראה, ומאז נקבע אצלו ל"ג בעומר ליום מיוחד בשנה, ואמרו שהרה"ק מצאנז גילה לו שורש קדושת היום הזה

קריבו שושבינין הגביה טליתו מעל פניו, והלך ממקומו סביב השולחן כמחשך מאן דהו, בעת שפסוק לעצמו כמה פעמים התיבות 'קריבו שושבינין', עד שהגיע למקומו של רבינו, ונטלו בזהונו באמרו שוב 'קריבו שושבינין', והושיבו בראש השולחן במקומו הראוי לו לפי כבודו, או אז ראה המקורב הנ"ל גודל חביבות רבינו בעיני הרה"ק, וחדל מלהציק לו.

פעם כשהיה רבינו בדרכו מקארלסבאד, הגיע לבית התיבות בעיר המלוכה וינה בשעה מקודמת המתיין לכוואש של הרכבת, לביית בניו הק' ואנשי שלומו. ויגש אליו בר אשכנזי חרדי והושיט לו את ידו בברכת שלום באמרו 'שלום עליכם רבי, א ווארט תורה, ישמע נא איזו אמרה: היה זה בפרשת בלק ורבינו פתח ואמר: איאת בזוה"ק שהתנאים הק' ישבו ועסקו בפרשת התוכחה, והוקשה להם כיצד יתכנו קללות רמזות למעשה הכתוב מעיד י: 'אהבת אתכם אמר ה': מציאותו לאליהו הנביא ושאלוהו זאת, והוא הראה להם שבכל הקללות רמזות למעשה ברכות ויש להבין, אם כל הקללות רמזות לברכות, מדוע לא נכתבו בברכות כפירוש: בשלמה מלך ב"ד צריך להסתייר מעשיו, אבל בכיכול היה יכול לכתוב את הברכות בפירוש, אלא שהקב"ה עשה כן, כדי שאם יבוא בלעם או בלק ויוצא לקלל את בני ישראל, לא יעלה הדבר בידם, שהרי הקב"ה כבר הפך את כל הקללות לברכות. וזהו הפירוש 'מה אקוב לא קבא א-ל הלא הקב"ה כבר הפך הקללות לברכות... התלבה הרביאיער מאד מהפירוש, וספק כפיו וקולו: אח מיין גאט, שמע ישראל.'
כשסיפר הרה"ק רבי יצחק מסטישין זצ"ל מעשה זה מאביו - רבינו העיר, שרבינו היה סייעצה דשמיא מיוחדת שעלה ברעיונו דבר תורה זה ע"ד התורה המתאים אותו ראבינער, שכן כידוע דרוך בקודש שיהיה לומר תורה ע"ד הרמז והסוד.

כשהיה רבינו עדיין אברך צעיר בתחילת שנות הנתיבות היה מתנצל לפני אביו הק' בכך שיש לו פניות בשבעת עריכת השולחן שמעורר אנשים לאהבת ה' וכו', והיה סבור שאביו ינחמו בעיניו, אבל הרה"ק מדזיקוב זצ"ל ענהו, וועסטו גיין אין גיהנם, נאר פאר אינדס וועגן לוינט זיך צו גיין אין גיהנם.

ידוע ומפורסם אשר ל"ג בעומר היה יום מיוחד בהיכל קדשו של רבינו, בכל השנה לא התפלל רבינו לפני התפילה, אפילו בראש השנה ויום הכיפורים, מלבד בל"ג בעומר, אלא התפלל כשליח ציבור בכל הג' תפילות, והיה עורך עבודה נוראה ביום הזה, וכשבאו אליו אנשים שהיו צוקקים לישועה במשך השנה, דחה את הדבר לל"ג בעומר, ובהגיע יום ל"ג בעומר ראו אצלו פלאות שלא נראו בכל השנה, ופעם בא אליו איש אחד לבקש ישועה גדולה וצוה לו שיבוא בל"ג בעומר, כי אז עת רצון להתפלל ולפועל בו ישועות בזכות רש"י. ואמר ע"ז רמז בפסוק 'לבי ובשרי ירננו אל א-ל חיי, לבי' נוסריקון ל"ב יום, היינו שכבר עברו ל"ב ימי העומר, ועכשיו הגיע ובשרי', נוט רב שמעון בר יוחאי, דהיינו ל"ג בעומר יומא דהילולא דיליה, והיום הזה מסוגל להתפלל ולקיים ירננו אל א-ל חיי, שאז הקב"ה מקבל התפילות.

שורש הדבר כך היה: להרה"ק **דברי חיים מצאנז** זצ"ל נודמן להיות פעם ביום ל"ג בעומר בעיר דזיקוב, והרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב בע"ל נהג לעשות סעודה בל"ג בעומר, והואז את מחותנו הרה"ק מצאנז להסעודה, והוסיף ואמר לו: מחותן, חלוש

♦ זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל ♦

מקורות: בית צדיקים יעמוד, החכמה מאין, יפה שיחתו, מגן אבות, ש"ת צדיקים